

ՅԱՆԿԱՅԱԾ ԵՐԳ

ԼԵՒՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՅԻ

Իմ կոչումը չէ անհոգ երգերի մեղեդիներով
 Օրօրեւ հոգու քո անդորրութիւն
 Եւ ոչ լսելիքդ շոյել դըրախտի պատմութիւններով.
 Երջանիկ դըրախտ, ուր է աշխարհում:

Բայց ես կ'ուզէի, որ իմ երգերին լըռիկ ունկնդիր՝
 Հոգիդ վըշտանար իմ հոգու նըման
 Եւ նեղ կըրքերից ազատուած՝ կեանք դու ներշնչէիր,
 Առողջ, թարմ հոսանք լուսաւորութեան:

Կուզէի երգերս հընչէին ուժգին, ինչպէս զանգակներ,
 Որ զողանջում են արեւածագին
 Եւ արթնացնելով կոչում են մարդկանց դէպի տաճարներ
 Աղօթք անելու սիրոյ Քարոզին:

Եւրոպայի, 1893 թ., 22 մայիսի: